

„Det betyder vist ikke noget. Povl siger altid, at naar man ikke pudser Næsen præcis paa samme Maade som andre, bliver man straks mistænkt for at have en Skrue løs.“

„Du sagde dog selv, at han gjorde et lidt underligt Indtryk, da han besøgte jer i Jerve.“

„Ja, han er jo syg. Det er Hjertet, skriver Povl. Han skal forresten være bleven meget livligere og har saa mange Ting for. Men hans Udseende har nok forandret sig ikke saa lidt.“

„Han kommer sig saamænd nok, skal du se!“ sagde Jytte. „Det har vist ingen Nød.“

„Det maa vi jo haabe paa! Her skal du se et Par Billeder af Gaarden.“

Meta trak nogle Fotografier ud af Konvoluten. Det var om trent de samme, som Torben havde vist Jytte og hendes Mor hin gyldne Morgen i Italien. Der var Herregaardens Hovedfacade set gennem den klosteragtigt hvælvede Indkørsel, et Parti af Parken, et Billede af et Skovbryn og den vide Udsigt over Fjorden, som Torben havde lovsunget med en Varme, der misstemte hende.

„Ja, det ser jo altsammen meget lovende ud. Hvornaar skal I flytte derover?“

„Det veed jeg ikke bestemt. Men til Sommer bliver det da nok. Saa skal du komme over og besøge os. Du ser ud, som om du til den Tid kan have godt af at komme lidt paa Græs og samle Kræfter til en stor Begivenhed. Tager jeg vel fejl i det?“

Jytte blev bleg og svarede ikke paa Spørgsmaalet. Hun gav sig hurtigt til at tale om andre Ting, og lidt efter tog hun bort.

Under den lange Kørsel ind til Byen med Sporvognen sad hun mest med lukkede Øjne. Hun følte en Lede ved sig selv, saa det sortnede for hende. Det var saa latterlig vanvittigt at maatte tilstaa, at hun var skinsyg paa Meta! Naar hun tænkte paa, at Veninden for Fremtiden skulde kalde Favsingholm for sit Hjem, at Dihmer skulde blive hendes daglige Omgangsfælle, maaske hendes gode Ven, der spaserede med hendes Børn ved Haanden, var hun nær ved at ønske, det var bleven til Alvor med den Australiensrejse, og at Veninden og hele Familien allerede var paa Vej derover. Et saadant Hvepsebol var hendes Hjerte!